

Hồi 3

Thiên Sơn Hiểm Yếu

T hảo Nguyên lại không có một bóng người, do đó lòng chàng càng thêm nghi hoặc, Lao Siêu Bá tại sao tự nhiên lại xuất hiện ở nơi đây, đường này cũng không phải đường đến bộ lạc Đại Hùng, có phải y còn có âm mưu gì khác nữa không?

Chàng đi thêm hai ngày nữa thì thời tiết biến đổi, mưa liên tục đến ngày thứ ba mới dứt hạt nhưng đã biến mọi con đường núi thành một bãi đầm lầy nhầy nhụa, bùn sệt khiến ngựa không sao có thể phi mau được dù ngựa của chàng là loại tuần mã đệ nhất.

Ngày nọ đang vất vả vượt qua một bãi bùn lầy bỗng chàng nhìn thấy một tảng nhân ngòi kiết già giữa đường. Tảng nhân cúi đầu nhắm mắt im lìm bất động như đang nhập định. Tảng nhân này để tóc chứ không cạo trọc, mũi cao mắt sâu, mặt đen như hòn than, thoạt nhìn đã biết liền không phải là người Hán mà cũng không giống người Hồi ở đây.

Giục ngựa đến gần, Mạnh Hoa phát hiện trên đỉnh đầu tảng nhân có một luồng bạch khí mỏng manh phun lên. Chàng không thể không lấy làm kỳ quái: "Không biết y luyện loại nội công quái dị gì đây?"

Tảng nhân trạng thái đang nhập định nghe tiếng vó ngựa bưng tỉnh lại, hai mắt y mở lớn, con ngươi sáng rực liếc quanh tứ phía rồi chú mục vào Mạnh Hoa cười ré lên quái lạ.

Vùng này vốn rất ít khi gặp bóng người, lẽ ra gặp tảng nhân chàng phải vui mừng nhưng vì hình dạng y cổ quái nên chàng cẩn thận đề phòng. Không lẽ lại là một loại Lao Siêu Bá?

Chàng đã có kinh nghiệm đụng độ với Lao Siêu Bá, trong bụng không muốn bị phiền phức bèn giục ngựa đi qua nhưng lão quái tảng không để yên cho chàng, lão vút ra một cây thiên trượng bằng trúc chặn đầu ngựa lại. Chàng lộ sắc giận:

- Ngươi muốn gì?

Phiền tảng bình thản:

- Chẳng muốn gì cả. Ta chỉ cần hóa duyên cho cư sĩ!

Giọng tiếng Hán của lão rất cứng khó nghe. Chàng gằn giọng:

- Hóa duyên là sao?

Lão cười toét miệng:

- Lão tăng đói đã hai ngày này, muốn xin người bố thí cho lão con ngựa để lão ăn thịt tạm vậy. Nhưng xem con ngựa có vẻ tốt quá lão lại hết muốn ăn thịt rồi!

- À, té ra lão đói à? Ta còn ít lương thực đây có thể cho lão được. Ăn thịt ngựa không sợ phạm giới ư?

Chàng móc từ trong túi ra một ít lương khô gồm thịt khô và bột mì đã chiên thành bánh đưa cho lão, lão ăn rất mau xong rồi cười:

- Nói thực với người có đói hơn nữa ta cũng không hề hấn gì vì ta vẫn thường nhịn ăn mười ngày vẫn sống. Ta chỉ thiếu một người bạn đồng hành, buồn bã lắm!

Chàng từ chối:

- Chuyện ấy thì ta không thể đáp ứng được, ta cần phải đi gấp.

- Người định đi đâu thế?

- Ta cần đến Thiên Sơn.

Chàng quay đầu định gọi con ngựa bỗng phiến tăng ha hả cười:

- Như thế thì tốt quá.

- Việc gì mà tốt?

Phiến tăng đáp:

- Ta cũng đang định đến Thiên Sơn đây.

Chàng lạnh lùng:

- Nhưng ta không thể đi cùng người được.

- Không đi cũng phải đi vì ta muốn hóa duyên người!

Chàng giận dữ:

- Người thật tham lam. Ta đã cho người ăn như vậy chưa đủ ư?

Phiến tăng cười đáp:

- Người nói phải, ta đã ăn no rồi nhưng vẫn còn cần thứ khác.

- Thứ khác là thứ gì?

- Ta cần con ngựa của ngươi. Nhưng không phải để ăn thịt nó đâu mà để cưỡi nó đi cho mau!

Chàng giận lắm:

- Rất tiếc ta chỉ có một con ngựa, không thể nhường cho ngươi được!

- Nếu không nhường ngựa được, nhường người cũng được.

- Ngươi nói vậy là sao?

Phiền tăng cười ha hả:

- Nghĩa là ta muốn ngươi theo làm một vị tiểu hòa thượng phục dịch cho ta là lão hòa thượng. Ha ha, như vậy ta vừa có ngựa cưỡi vừa có người phục dịch! Đường đi không còn buồn vì cô độc nữa, không tốt hơn ư?

Chàng vừa giận vừa buồn cười:

- Ngươi đừng nói nhảm nhí. Thôi hãy đi mau đi!

Phiền tăng vẫn lắc nhai:

- Ngươi theo ta làm một vị tiểu hòa thượng thì có gì xấu? Lão tăng ta có rất nhiều bản lãnh sẽ dạy dỗ ngươi học suốt đời không hết. Ta thấy bên lưng ngươi có đeo trường kiếm, chắc cũng có biết chút võ công? Ngươi theo ta là phải lắm rồi, ta sẽ vui lòng thu ngươi làm đệ tử!

Mạnh Hoa thấy lão phiền tăng này cù nhầy quá, nếu không động thủ ắt khó thoát khỏi lão, chàng bèn rút liền trường kiếm:

- Được lắm, ngươi hãy cho ta xem võ công cái đã!

Kiểm đâm tới, phiền tăng chỉ nhắc thiền trượng bằng trúc lên đánh bật kiếm chàng:

- Nếu ngươi thua ta ngươi phải nhận ta làm sư phụ đó nha!

Chàng không trả lời kiếm vút vút liên hoàn ba chiêu liên tiếp vì rất nóng ruột muốn lên đường sớm nên chiêu thế xuất ra rất lợi hại. Chỉ nghe vài tiếng "đình đình" kiếm và trượng chạm nhau. Cây thiền trượng của phiền tăng tuy chỉ bằng trúc nhưng rất kỳ lạ, nó có màu xanh lục và cứng như sắt thép, kiếm của chàng không thể nào chém gãy được.

Chỉ cần qua ba chiêu kiếm Mạnh Hoa đã biết lão phiền tăng bản lãnh rất cao cường, có thể nói còn hơn cả Lao Siêu Bá nữa.

Lão phiền tăng sau khi hóa giải ba kiếm thế của chàng cũng có vẻ kinh ngạc, lên tiếng:

- Hay lắm, kiếm pháp thật là tuyệt hảo. Nhưng sao ngươi chưa chịu thi triển hết sở trường? Ta nói cho biết nếu muốn thắng ta ngươi phải tận lực mới được. Mau ra tay đi!

Mạnh Hoa đã biết võ công của lão tăng hơn cả Lao Siêu Bá, làm sao dám nương tay? Liền đó giở hết bình sinh sở học ra thi triển.

Lão phiền tăng thấy Mạnh Hoa thi triển hết kiếm pháp lộ vẻ vui mừng hơn hờ như bắt được của quý trên đời, lão vui vẻ hoa chân múa tay luôn miệng khen ngợi:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu. Ta có thể vui vẻ thu ngươi làm đồ đệ chính thức được rồi đó.

Lão tuy hoa chân múa tay nhưng chiêu số hoàn toàn không có chút gì rối loạn. Vô Danh Kiếm Pháp của Mạnh Hoa biến hóa khôn lường, lại thêm chàng được gia truyền khoái đao, đao pháp biến thành kiếm pháp nên kiếm thế nhanh nhẹn phi thường, kiếm quang vây bọc lấy lão từ hữu biến sang tả xuyên qua xuyên lại như cuồng phong nhưng thần khí của lão phiền tăng vẫn nhàn nhã tựa như không hề phí phạm chút công lực nhưng vẫn hóa giải toàn bộ chiêu thế của chàng.

Mạnh Hoa nghiêng răng thi triển chiêu Thần Long Tác Vĩ do phụ thân truyền thụ, thân hình bỗng nhiên cất lên phản thủ xuất kiếm hoàn toàn khác hẳn bình thường vì chàng dung hợp với phần tinh túy của Vô Danh Kiếm Pháp hóa thành. Chiêu này đánh vào vị trí mà lão phiền tăng không thể nào ngờ tới khiến lão có vẻ hết sức kinh dị.

Lão tăng một tay cầm thiền trượng bằng trúc, một tay cầm cái bình bát để dùng ăn uống. Nãy giờ lão chỉ dùng thiền trượng bằng tay phải để đối địch bây giờ mới sử dụng tới bình bát. Một tiếng "choang" rất lớn, kiếm của chàng đâm trúng bình bát, lão tăng lật ngang bình bát phát ra một hấp lực rất mạnh nếu chàng không buông kiếm ra sẽ không có cách nào rút kiếm về được.

Lão tăng quát lên:

- Ngươi phục ta chưa? Có chịu làm đồ đệ ta chưa?

Chàng đáp:

- Nếu thua ngươi thì thà chết chứ không chịu gọi yêu tăng bằng sư phụ đâu!

Chàng thấy khó rút kiếm về được đã định buông kiếm đánh tiếp bằng tay không, không dè lão phiền tăng ha hả cười lớn thu bình bát lại rất bất ngờ buông kiếm của chàng ra. Chàng rất ngạc nhiên nghe lão cười ha hả mà rằng:

- Người mắng ta là yêu tăng tức cho ta là dùng yêu thuật thắng người chăng? Hừ người không biết võ công Thiên Trúc của ta rất ảo diệu nên nói bậy nói bạ ta không thèm giận. Ta cũng không cần người thua sớm quá. Đánh nữa đi! Đánh nữa đi!

Mạnh Hoa mắng lão là "yêu tăng" thực ra cũng chẳng có ý gì ngoài hành vi yêu tà của lão, chàng nghĩ bụng: "Lão nói ra về đạo lý có lẽ muốn ta phải tâm phục lão. Đừng hòng!"

Một kiếm lại vút tới. Lão tăng nhảy nhót vừa tránh vừa nói:

- Kiếm pháp của người quả là tuyệt diệu nhưng vẫn không thể so với võ công ta được. Nếu người chịu làm đồ đệ của ta hai bên đều có lợi, như vậy không hay hơn sao?

Miệng tuy nói nhưng thủ pháp vẫn không chậm chút nào, thiên trượng chớp nhoáng huy động hóa giải tất cả chiêu thế của chàng.

Mạnh Hoa đánh đã lâu mà không sao thoát được tay của lão phiến tăng trong bụng vô cùng phiền não. Giao đấu thêm một lúc nữa, chàng quyết định thi triển tuyệt chiêu.

Thân ảnh chàng vọt lên cao, giữa không trung chàng phiêu thân xuất chiêu Vân Long Tam Hiện đánh liền xuống ba thế đâm vào phương vị khác nhau trên thân đối phương định ép đối phương phải buông vũ khí, không ngờ lão phiến tăng đã tính trước chàng một nháy mắt, ném thẳng bình bát vào người chàng. Kiếm chạm bình bát kêu "choeng" một tiếng nhưng bình bát không ở trong tay lão nên không có hấp lực.

Công lực của lão tăng quả nhiên hơn chàng rất nhiều nên hổ khẩu chàng chấn động phải lùi lại liền tiếp mấy bước cơ hồ muốn rơi kiếm.

Lão phiến tăng chụp lại bình bát điềm nhiên nói:

- Tiểu tử đã mệt rồi đó. Ta cho người nghỉ một lát rồi chút nữa sẽ đấu tiếp.

Nguyên vì lão thấy kiếm pháp của chàng rất kỳ diệu ngoài cả tưởng tượng của lão, lão đoán chàng còn nhiều chiêu thế lạ lùng nữa nên muốn chàng đủ khí lực để thi triển hết. Mạnh Hoa cũng đoán được dụng tâm của lão nhưng rất đau khổ không sao đi thoát được sự kiềm chế của quái tăng này.

Lão đứng yên gần chàng đợi chàng nghỉ ngơi một lúc rồi hỏi:

- Người vẫn chưa phục ta sao?

Chàng cá giận:

- Đương nhiên không phục!

Chàng chỉ mong lão phiến tăng đừng dùng sát thủ, cứ đánh dằng dai mãi rồi thế nào chàng cũng tìm được cơ hội thoát thân.

Lão phiến tăng mỉm cười:

- May mà ngươi không gặp sư huynh của ta, Sư huynh ta tính khí khác hẳn ta, đánh qua hai chiêu mà ngươi chưa phục y liền sát thủ giết ngươi chết ngay. Được lắm, ngươi chưa chịu chúng ta hãy giao đấu tiếp!

Hai người lại đánh mấy chiêu nữa.

Lần này lão phiến tăng càng thêm phần kinh dị vì lão đình ninh chàng vừa mới nghỉ ngơi, khí lực chưa thể phục hồi. Nào ngờ càng đánh chiêu số của chàng càng ảo diệu ra ngoài sự tưởng tượng của lão, kinh lực còn có chiêu mạnh mẽ hơn trước.

Nguyên do vì trong khi giao đấu, hai bên đều học được những sở trường của nhau bất quá một bên thì hữu tâm, một bên thì vô tình. Mạnh Hoa vốn đã từng thụ lĩnh nội công tâm pháp của Trương Đan Phong nhưng vì chưa gặp ai khai mở cho những điểm khó khăn nên chàng phải tự mình điều ngộ tuy nội công cũng có tiến bộ nhưng khi vận khí đến chỗ tinh diệu chưa đạt đến mức thượng thừa một cách dễ dàng. Hiện nay chàng cùng phiến tăng tuy gọi là giao đấu nhưng chẳng khác nào được lão chỉ điểm cho những chỗ khúc mắc trong khi áp dụng vận khí, chớp nhoáng chàng đã nhận ra những điểm khó khăn trong phương pháp luyện công do đó càng lúc càng tiến bộ. Cơ sở của vận dụng nội công tuy có điểm giống nhau nhưng có phần tùy thuộc vào trình độ mỗi người.

Mạnh Hoa giao đấu với phiến tăng, bất tri giác đã lãnh ngộ được phần vận dụng ảo diệu của nội công tâm pháp. Phiến tăng này luyện được nội công chính tông của Thiên Trúc so với Thiếu Lâm võ học của thủy tổ Đạt Ma thiền sư chính là cùng xuất phát từ một nguồn gốc. Nội công tâm pháp của Trương Đan Phong tuy có phần khác với phái Thiếu Lâm nhưng vẫn có phần giống nhau, từ khi chàng tự học Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong có nhiều chỗ tự mình chưa thể giải quyết được, hôm nay cùng phiến tăng giao thủ hốt nhiên liễu ngộ quán thông.

Lão phiến tăng là người võ học tạo chỉ rất cao minh nên càng đánh càng kinh dị vì đã võ lẽ chân lý ấy, lão không thể không kinh hoàng bụng tự bảo dạ: "Ta định học trộm kiếm pháp của tiểu tử này, không ngờ chính tiểu tử lại học trộm nội công tâm pháp của ta. Tiểu tử không chịu làm đệ tử của ta, ta đành phải phứt bỏ võ công của y, kéo sau này thêm một địch thủ khó hơn!" Suy đi tính lại, lão quyết hạ thủ không lưu tình nữa.

Mạnh Hoa vì mới diệu ngộ được chân đế nên chưa có khả năng thắng lão mau chóng. Đấu đến kịch liệt, chàng dự định cứ xuất chiêu biến chiêu, thân hình bỗng cất lên đánh ra chiêu Vạn Lý Phi Vương biến thành chiêu Thiên Sơn Lạc Diệp, kiếm khí dày đặc vây bọc lấy lão phiến tăng. Lão nhấc bình bát lên, chạm vào kiếm "choang" một tiếng vệt trường kiếm của chàng ra rồi liền buông ra, tay phải vẫn dùng thiên trượng áp đảo trường kiếm, lão vươn tay trái đánh vào tỳ bà cốt của chàng.

Chàng cười lớn:

- À! Lão bắt đầu sợ ta rồi ư?

Lão phiến tăng hơi biến sắc:

- Ta mà sợ ngươi sao?

- Ngươi luôn miệng đòi ta thi thố hết sở trường. Ha ha, ta đã thi thố sở trường rồi đấy, ngươi sợ rồi chứ gì nữa?

Chàng nói đúng tâm lý của lão khiến lão đỏ mặt cổ cãi:

- Nếu sở trường của ngươi chỉ có thế thì làm gì đáng sợ?

- Ta còn một chiêu tuyệt luân chưa bao giờ xuất thủ, nếu ngươi có can đảm hãy tiếp chiêu này.

Lão phiến tăng vốn là người rất mê võ thuật, nghe chàng nói vậy liền sinh ý thêm được xem chiêu tuyệt luân của chàng nhưng vẫn nghĩ bụng: "Qua mười năm nữa, ta có thể không còn là đối thủ của tiểu tử này. Hôm nay y muốn thắng ta nên mới giở hết tuyệt chiêu ra. Tội gì ta không thử xem đã rồi hãy phế bỏ võ công của y cũng còn kịp". Do đó nói liền:

- Tốt lắm, ngươi có chiêu số gì quái lạ cứ xữ xuất hết ra đi. Đừng nói một chiêu, mười chiêu ta cũng tiếp!

Mạnh Hoa đánh liền một hư chiêu, vừa đánh vừa lùi dẫn lão đuổi theo đến sườn núi. Phiến tăng vừa đuổi theo vừa la:

- Ngươi có chiêu gì quái lạ sao không đánh ra đi, ta không có đùa giỡn với ngươi!

Chàng cười cợt:

- Ta đang chuẩn bị đây, làm gì phải gấp thế?

Chàng lùi chọn một địa hình thích hợp đột nhiên quát lên:

- Coi đây! Ta xuất chiêu quái lạ đây!

Tiếng dứt là chiều số phát liền, thân hình chàng bốc lên ra chiều Vân Ma Tam Vũ, chiều này chủ yếu thân hình đang ở trên không phiên thân đảo lộn ba lần.

Lão phiên tăng nhìn chàng xoay thân lần thứ ba kiểm thế nhắm vào ba huyết đạo của lão đâm tới, lão nghĩ: "Chiều này quả nhiên lợi hại thật nhưng ta dư sức hóa giải". Lão ngưng thần tụ khí chờ chàng hạ thân xuống liền xuất chiều không chế, bỗng thấy chàng lật người một lần nữa đang ở trên không trung đổi liền phương hướng bắn người qua hướng khác.

Té ra chàng hạ thân xuống một cành cây nhỏ gần đó, đầu ngón chân chàng đá vào cành cây mượn sức ấy bắn người tiếp tục văng ra xa.

Thân hình chàng chưa rơi xuống đất, chàng liền huýt một hơi sáo dài. Con ngựa của chàng chạy vụt đến, chàng rơi ngay xuống yên ngựa, đang đà phi ngựa cất vó khuất liền vào sườn núi. Lão phiên tăng tức giận hét lên:

- Tiểu tử dám dùng ngựa kẻ lừa ta!

Rồi vội đuổi theo. Nhưng ngựa của chàng là loài tuần mã đã chạy vòng qua sườn núi bên kia rồi. Lão phiên tăng giao đấu cùng chàng một lúc đã khá lâu, khí lực phần nào có hao tổn nên không thể nào đuổi kịp ngựa nữa. Lão đành hét với theo:

- Người nói sao không chịu giữ lời? Người đã thua ta một keo rồi và cũng chưa chịu xuất chiêu quái lạ nào cả!

Chàng lớn tiếng đáp lại:

- Đó là lão tự nói chứ ta có nói bao giờ? Nếu có can đảm cứ đuổi theo ta lên Thiên Sơn!

Trong chớp mắt ngựa đã chạy một đoạn xa, quay đầu nhìn lại chàng không còn nhìn thấy bóng lão phiên tăng. Chàng buông lỏng tay khấu yên cho ngựa chạy chậm lại.

Nhớ lại trận đấu vừa rồi trong lòng chàng vốn còn phần sợ hãi: "Ngoài trời còn có trời, lời xưa quả thật đúng. Không ngờ nơi đất cực tây Hồi Cương này chỉ có mấy ngày mà ta đã đụng độ với hai tên võ công đệ nhất thiên hạ. Nếu nói thực thà về bản lĩnh ta chưa chắc hơn được Lão Siêu Bá, huống gì lão phiên tăng còn hơn cả Lão Siêu Bá nữa! May mà lão là người mê muội võ học nên ta mới có cơ hội thoát thân. Nhưng may cho ta qua trận ác đấu này đối với ta có phần lợi ích".

Lúc đó có chút ít thời giờ thư thả, chàng cẩn thận hồi tưởng lại phương pháp vận dụng nội công của lão phiên tăng đối chiếu với Trương Đan Phong nội công tâm pháp mà chàng đã học được phát giác ra những điểm tương đồng rất ảo diệu. Trong bụng vừa hoan hỉ vừa nghi

hoặc: "Vì sao tại nơi hoang dã này ta lại liên tiếp gặp hai người có thể nói là đỉnh cao của các võ lâm cao thủ? Không biết có sự liên hệ nào không?"

Sáu ngày sau Mạnh Hoa thấy xuất hiện trước mặt mình một dãy núi chập chùng liên tiếp không có chỗ đứt đoạn, chàng biết mình đang bước vào dãy Thiên Sơn trùng điệp kéo dài ngàn dặm rồi.

Đây là dãy núi hoang sơ ngàn vạn năm nay rất ít có bóng người lui tới nên rừng núi nguyên thủy vẫn còn bạt ngàn đầy dãy chằng chịt những loại cỏ thụ vươn cao tới chín tầng mây và rất nhiều loại cây quý như bạch hoa, vân sam mà cả đời chàng chưa hề thấy bao giờ.

Một điều lạ lùng thường ở những nơi khác muôn hoa chỉ nở vào mùa xuân nhưng ở đây khí hậu rất lạnh lẽo giữa mùa thu mà xuân hoa vẫn đua nhau nở rộ là loại hoa chịu được thời tiết rục rở muôn màu muôn sắc.

Giữa lúc Mạnh Hoa đang say mê ngây ngất vì cảnh đẹp chưa từng thấy trên đời bỗng chàng nghe mặt đất chấn động rung rinh rồi có muôn ngàn tiếng rống nghe rất khủng khiếp.

Chàng kinh hoảng phát hiện ra một đàn bò rừng to lớn như những con lạc đà có sừng phóng như bay từ trên đỉnh núi xuống. Ngày trước chàng đã có lần nghe Tang Đạt Nhi kể những người đi săn rất sợ loài bò rừng dũng mãnh này vì trong bầy nếu có một con bị thương lập tức cả bầy sẽ đuổi theo bằng được người đi săn và nổi điên lên thì không sức mạnh nào có thể ngăn chặn được chúng.

Đàn bò rừng âm âm kéo đến chỗ Mạnh Hoa đang đứng, chàng sợ bị chúng phát hiện nên vội vàng xuống ngựa ẩn thân vào một bụi rậm chờ chúng chạy qua. Nhưng không ngờ bầy bò rừng lại tụ tập cả lại dưới gốc một cây vân sam to lớn cách chàng khá xa, nhưng chàng vẫn có thể yên tâm quan sát chúng được.

Bầy bò rừng như có thị giác, cả bầy cùng dùng cặp sừng lợi hại húc mạnh vào gốc vân sam. Gốc vân sam tuy cao lớn nhưng bị vô số sức mạnh húc liên tiếp vào cũng phải rung rinh, mấy cành nhỏ trên đầu gãy rãng rãc và lá cây đổ xuống ào ạt. Trong vòng vài khắc cây vân sam chỉ còn trơ lại một cành lớn nhất mà bầy bò rừng vẫn chưa chịu dùng sừng húc mạnh vào liên tục, có lẽ chỉ một lúc nữa cây vân sam này không chịu nổi sức mạnh tập đoàn kinh khủng của bầy bò rừng sẽ đổ gập xuống.

Lá cây đã rụng gần hết, Mạnh Hoa cố giương mắt nhìn thật kỹ, mơ hồ hình như trên cành cây lớn còn lại có một bóng người đang ôm sát vào đó. Thoạt đầu chàng tưởng mình bị hoa mắt, nào ngờ người ấy cất tiếng hô hoán. Lúc ấy chàng mới hiểu ra nguyên do bầy bò rừng thi nhau húc gãy đổ cây vân sam. Tang Đạt Nhi cho chàng biết bò rừng là loại hết sức

hung bạo nhất là khi bị trúng thương nhưng lại không bao giờ ăn thịt người. Thường thường gặp bò rừng này người ta phóng lên cây cao ẩn nấp phần lớn chúng không thể phát hiện. Có thể vì người nọ không biết tính khí của loại mãnh thú nên đã đả thương một con trong bọn chúng nên chúng nổi điên và quyết không buông tha.

Đương nhiên chàng phải tìm cách cứu người nọ. Nhưng cứu bằng cách nào không khéo lại mang họa cả vào thân?

Lúc ấy giọng thất thanh của người nọ vang lên từng chập:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Giọng nói vừa vào tai chàng, lập tức chàng càng kinh dị vì âm thanh khá quen thuộc. Âm thanh kêu cứu truyền đi rất xa rõ ràng người nọ đã dùng nội công Truyền Âm Nhập Mật, chàng có cảm giác không tin vào tai mình vì âm thanh càng nghe càng quen thuộc một cách kỳ lạ.

Người đó là ai?

Thì ra chính là Kim Bích Phong con trai của Kim Trục Lưu và là ca ca của Kim Bích Y, làm sao chàng không cứu mau mau cho được?

Không có thì giờ suy tính nữa, Mạnh Hoa níu đầu ngựa chạy mau đến bầy bò rừng đang lồng lộn. Chàng vừa chạy vừa hét:

- Kim đại ca đừng sợ. Trèo lên cao nữa đi, ta sẽ dẫn dụ bầy thú vật chạy đi hướng khác.

Chàng cũng dùng nội công Truyền Âm Nhập Mật để âm phát huy thật lồng lộn. Không ngờ vừa nghe tiếng người, chẳng những Kim Bích Phong không leo lên cao hơn được mà lại trật tay rơi xuống.

Kỳ thực y chưa trông rõ người bên dưới là ai. Thậm chí y không hy vọng có người tới cứu khi kêu "cứu tôi với" là do phát xuất từ bản năng sinh tồn và y cũng không tin ai có thể có đủ sức mạnh đánh đuổi bầy bò rừng hung tợn này.

Kim Bích Phong ngó xuống phát hiện ra Mạnh Hoa, y chấn động vì không ngờ người đến cứu mình lại là người xưa nay y rất căm ghét.

Vừa lúc ấy bầy bò rừng đã húc cây vân sam nghiêng ngã dữ dội. Trong lúc khẩn trương, y vội vươn người với lên trên cành cao hơn, không may cành này gãy lìa khiến y trượt tay tụt xuống, may thay y kịp với tay ôm một cành cây khác cách mặt đất khoảng hơn

trượng nhưng đùi y lại bị một cành gai khác đâm vào đau đến tận xương nhưng y cố nghiền răng nhin đau vươn lên cao hơn.

Bầy bò rừng đã phát hiện ra Mạnh Hoa chúng định xông lại, chàng đã chuẩn bị sẵn trong tay liền dùng kinh lực tuyệt luân bắn ra một viên đá sắc cạnh trúng ngay mắt con đầu đàn rồi giục ngựa tiến liền.

Bầy bò rừng rống lên những tiếng khủng khiếp bỏ mặc người trên cây đuổi theo Mạnh Hoa. Chúng là những con vật to lớn nặng nề làm sao đuổi kịp tuần mã của chàng.

Mạnh Hoa lúc chạy mau lúc chạy chậm dần dụ chúng đuổi theo xa đến mấy dặm rồi đột ngột rẽ vào một bụi rậm làm mất dấu đàn bò rừng rồi chàng quay ngựa trở về chốn cũ cứu Kim Bích Phong.

Đến dưới gốc cây vân sam chàng nhìn thấy Kim Bích Phong vẫn còn nằm trên cao vì đùi y bị thương không thể leo xuống được.

Mạnh Hoa thi triển khinh công nhảy lên cành cây đỡ Kim Bích Phong lên lưng tụt dần xuống.

Tới đất, y thở dài nói:

- Mạnh huynh, đa tạ huynh đến cứu mạng, ta thật là hổ thẹn với huynh lắm!

Chàng vui vẻ:

- Kim đại ca, xin đừng nói vậy hoạn nạn tương trợ là lý đương nhiên, huống gì ở Lạp Tất đại ca cũng từng cứu tiểu đệ rồi.

Kim Bích Phong cúi mặt:

- Nhắc chuyện ấy ta càng hổ thẹn, huynh đài ở Bồ Đạt Lạp cũng đã cứu mệnh chúng ta một lần rồi...

Nên biết y thân phận là con trai của một Thiên hạ đệ nhất kiếm khách từ nhỏ đã quen được người khác nể vì, vì vậy vẫn quen coi mình hơn hết mọi người, không thích thọ ân bất cứ ai. Ở Bồ Lạp cung quả thật Mạnh Hoa có cứu mạng y nhưng hai ngày sau y và Giang Thượng Vân đã cứu lại chàng ở nhà cha con Cát Lý và y từng nói rằng: "Từ nay về sau, chúng ta không ai nợ ai nữa cả, ta không coi người là kẻ thù, nhưng cũng không thể coi người là bằng hữu." Lời ấy vẫn còn ở bên tai, nay lại phải thọ ân Mạnh Hoa, y lấy làm rất hổ thẹn.

Mạnh Hoa cúi đầu nói nhỏ:

- Phù trợ nhau trong lúc hoạn nạn hà tất có gì đáng phải nói nhiều? Kim đại ca đừng khách khí nữa, để tiểu đệ trị thương cho!

Tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng học đủ mọi pháp môn nên chàng cũng có biết chút ít về các loại trị thương tiếp cốt, chàng xem xét vết thương của Kim Bích Phong rồi nói:

- Kim đại ca cố chịu đau một chút nhé!

"Cục" một tiếng, Mạnh Hoa đã nắn xong vết thương bị trật xương của y, y bảo:

- Ta có sẵn Kim Sang Dược đây.

Y đưa ra hoàn thuốc nhờ chàng bó dùm vào vết thương.

Nhất thời y chưa thể đi đứng được, Mạnh Hoa đỡ y ngồi xuống, ân cần hỏi:

- Kim đại ca có việc gì phải đến tận đây?

Kim Bích Phong không đáp thẳng vào câu hỏi:

- Ta đã biết Mạnh huynh đài đã gặp qua gia gia của ta.

- Vâng, khi tiểu đệ cùng lệnh tôn chia tay, lệnh tôn đã lên đường đến Lạp Tát tìm đại ca, đại ca và Giang huynh gặp rồi chứ?

- Chính gặp rồi nên gia phụ mới sai ta đến Thiên Sơn đây. Ngày mười lăm tháng ba tới là ngày tế Lã Tứ Nương đại hiệp, cũng là ngày thịnh hội của Manh Sơn phái, gia phụ thay mặt Manh Sơn phái sai ta đến mời Thiên Sơn phái chương môn Đường đại hiệp đến dự tế.

- Còn Giang huynh đâu rồi?

Hình như Kim Bích Phong có điều suy nghĩ, ngập ngừng một lúc y đáp:

- Y... y muốn theo ta đến Thiên Sơn, nhưng ta bảo ta có thể đi một mình được rồi. Y... y bèn theo gia phụ ta về nhà rồi!

Nguyên vì y biết gia gia đã gặp Kim Bích Y muội muội và Bích Y đang ở với nghĩa quân tại Sài Đạt Mộc chờ thân phụ đến cùng về nhà. Kim Bích Phong xưa nay vẫn tìm cơ hội tác thành cho muội muội và Giang Thượng Vân nên y có phần ngập ngừng bối rối trước mặt Mạnh Hoa. Chàng cũng dự biết vậy nên tránh đề cập đến Bích Y để Kim Bích Phong khỏi bối rối.

Kim Bích Phong tiếp tục nói:

- Gia phụ từng nói với ta về Mạnh huynh và hết lời khen ngợi, ta biết rằng quá khứ ta có ngộ nhận Mạnh huynh. Nói đến chuyện ấy ta thực là... thực là hổ thẹn...

Chàng mỉm cười ngắt lời y:

- Chuyện quá khứ đại ca nhắc đến làm chi? Tiểu đệ có việc phải lên Thiên Sơn đây. Đường đại hiệp có an khang không?

- Rất tiếc ta không gặp Đường đại hiệp.

- Vì sao đại ca không gặp?

- Không may khi ta đến Thiên Sơn đúng vào lúc Đường đại hiệp bế quan luyện công, không tiếp ai cả. Đại hiệp khoảng nửa tháng nữa mới khai quan may ra Mạnh huynh gặp được đây.

- Tiểu đệ muốn hỏi thăm một người.

Kim Bích Phong hỏi liền:

- Ai vậy?

- Nghe nói Mậu Trường Phong trú tại Thiên Sơn, không biết đại ca có gặp y không?

- Cũng không gặp.

- Không có lẽ Mậu Trường Phong cũng bế quan luyện công?

- Không phải, Mậu đại hiệp có việc phải xuống núi. Ta không tiện hỏi nên không biết đại hiệp cần đi đâu.

Mạnh Hoa hơi thất vọng nói tiếp:

- Năm xưa Mậu đại hiệp có đem tới đây một đứa bé họ Dương, nghe nói đứa bé này đang là đệ tử của Đường đại hiệp, Kim đại ca có biết chuyện ấy chứ?

Kim Bích Phong reo lên:

- A! Phải chăng Mạnh huynh muốn nói tới đệ tử yêu của Đường đại hiệp Dương Viêm?

Mạnh Hoa chưa hề biết tên của người em cùng mẹ ấy, chính Mạnh Nguyên Siêu cũng không biết, chàng chỉ biết đệ đệ là đệ tử yêu của Đường đại hiệp, chàng gật đầu.

- Đúng vậy, đại ca ở Thiên Sơn có gặp đứa bé ấy không?

- Rất tiếc ta chỉ biết chuyện qua lời của Chung Triển đại hiệp thôi.

Chung Triển chính là sư huynh của Đường Kinh Thiên, chưởng môn Thiên Sơn phái và là một trong Thiên Sơn tứ đại danh túc. Mạnh Hoa hỏi tới:

- Tại sao đại ca chưa gặp y? Y năm nay còn rất nhỏ, bất quá chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, không lẽ lại theo Mậu Trường Phong xuống núi?

- Không phải đâu, nghe nói Dương Viêm đang rất thân thiết với một vị sư huynh vừa gia nhập môn phái. Khi ta đến Thiên Sơn, Dương Viêm theo vị sư huynh này đi hái thuốc ở sau núi. Thiên Sơn là vùng rừng núi bao la, tuy chỉ là cách trước núi sau núi, các đệ tử đi hái thuốc cũng phải mất năm ba ngày mới trở về, ta không gặp Đường đại hiệp nên chỉ ở Thiên Sơn có hai ngày phải rời khỏi, nên họ chưa về đó thôi.

- Vị sư huynh mới gia nhập môn phái là ai vậy?

- Ta quên không hỏi Chung đại hiệp, nhưng ta nghe Chung đại hiệp rất kỳ vọng ở Dương Viêm, y mới mười hai tuổi đã học được Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn kiếm pháp, thiên tư lại rất thông minh thế gian ít có. Ta chỉ lo hỏi về Dương Viêm quên mất không hỏi danh tính của vị sư huynh mới gia nhập ấy. Bất quá, tên tuổi là gì chúng ta cũng đâu cần biết?

Mạnh Hoa nghe nói đệ đệ của mình tiến bộ làm vậy bụng rất hoan hỉ trả lời:

- Tiểu đệ cũng thuận miệng hỏi vậy thôi. Ít bữa nữa tiểu đệ gặp Chung đại hiệp hỏi thăm cũng chẳng muộn gì.

- Nghe Mạnh huynh nói vậy ta lại càng thêm hiếu kỳ, vì Thiên Sơn phái thu nạp đệ tử không phải là dễ dàng. Tất nhiên vị sư huynh mới này thân thế phải có gì đặc biệt lắm. Tiếc rằng ta quên hỏi tên tuổi, khi nào huynh gặp Chung đại hiệp hãy hỏi thăm cho tường tận.

Rồi tiếp liền:

- Mạnh huynh quan tâm đến đứa bé họ Dương ấy như vậy, dám hỏi có biết cha mẹ của y không?

Chàng thành thật đáp:

- Đứa bé ấy là em cùng mẹ khác cha với tiểu đệ.

Kim Bích Phong hoảng nhiên tỉnh ngộ, hiểu ra rằng trước đây mình ngộ nhận Mạnh Hoa vì lộn chàng với đứa bé họ Dương này mới chính là con của Dương Mục.

- Ta thật là hồ đồ, đứa bé ấy họ Dương nên Mạnh huynh mới quan tâm tới, ta hỏi vậy xin lỗi đã động đến chuyện riêng tư của Mạnh huynh.

Mạnh Hoa không để ý đến vẻ băn khoăn của Kim Bích Phong, chậm rãi nói:

- Trước đây tiểu đệ vẫn lấy làm sỉ nhục vì sự xuất thân của mình nhưng nay thì hết rồi. Một người ra đời làm sao tự chọn được cha mẹ của mình? Có chăng là y phải tự chọn con đường y theo thôi. Nghĩa là nếu Dương Mục có thật là thân phụ của tiểu đệ đi nữa, tiểu đệ không theo con đường của phụ mẫu thì cũng có quan hệ gì đâu? Đệ đệ là con của Dương Mục há lẽ là một tội sao? Ngày nay tiểu đệ đã nhận được người cha thật của mình cũng vẫn sẵn sàng xem Dương Viêm như em ruột. Hôm nay tiểu đệ lên Thiên Sơn chính là muốn đem đệ đệ về nhà cùng sống đó!

Kim Bích Phong hơi đỏ mặt:

- Mạnh huynh chẳng những võ công của huynh cao minh hơn ta, kiến thức cũng cao minh hơn ta nữa... Ôi! Trước đây ta... ta... đối với huynh...

- Nói tới quá khứ làm chi? Nói cho cùng ai mà chẳng có chút lỗi lầm?

Kim Bích Phong vẫn còn vẻ hổ thẹn, bồng nói:

- Chuyện quá khứ thôi không nói làm chi, nhưng hiện nay ta còn có một chuyện không nói không thể được.

- Xin đại ca cứ nói.

Kim Bích Phong trầm giọng:

- Ta xem bọn đệ tử Thiên Sơn phái đối với huynh có vẻ không được tốt đẹp gì đâu. Bọn chúng đã từng biểu lộ ý ghét thù với huynh đó.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Bọn đệ tử Thiên Sơn chắc có ý nghi ngờ thân thế tiểu đệ chứ gì?

- Chẳng những thế thôi đâu, bọn họ còn có ý nghi ngờ huynh là gian tế của Thanh triều dùng gian kế đột nhập nghĩa quân. Nói ra thêm thẹn vì ta cũng không dám bênh vực cho huynh được câu nào.

Chuyện này kể ra cũng dễ hiểu vì Kim Bích Phong xưa nay hiểu về chàng rất ít, thêm nữa trước đây cũng không có chút cảm tình với chàng cho nên khi nghe các đệ tử Thiên Sơn xuyên tạc thân thế chàng y không phân biệt được là thật hay giả. Mạnh Hoa cười nói:

- Điều ấy tiểu đệ không dám trách đại ca, tiểu đệ đã từng bị hiểu lầm nhiều rồi, đại ca hiểu cho đệ như vậy đủ khiến đệ cảm kích lắm rồi.

- Thiên Sơn phái đệ tử có phần hiểu lầm huynh dài nhiều lắm. Lần này huynh đài lên Thiên Sơn, ta e...

- Kim đại ca lo lắng cho tiểu đệ xin cảm tạ. Lần này gặp Mậu đại hiệp tiểu đệ sẽ cố gắng giải cho minh bạch để phá tan hoài nghi.

- Ta e Mậu đại hiệp chưa thể về ngay đây được.

- Tiểu đệ vẫn tin rằng thị phi hắc bạch cuối cùng rồi sẽ rõ ràng. Thiên Sơn phái là một phái chính đại trong võ lâm, nhất định sẽ không hồ đồ, huống gì lần này tiểu đệ còn mang tin của thiếu chủ môn Đường Gia Nguyên đến đây.

- À, huynh đài có gặp Đường Gia Nguyên ư? Khi ta ở Thiên Sơn có nghe Chung Triều nhắc tới rằng vợ chồng Đường Gia Nguyên hạ sơn đã gần một năm chưa thấy trở về. Chung đại hiệp rất muốn biết tin tức của người. Huynh đài gặp người trong trường hợp nào?

- Tiểu đệ gặp Đường Gia Nguyên tại bộ lạc Ngã Nạp, người có nhờ tiểu đệ mang về cho gia phụ một tặng vật của chủ môn Không Động phái.

- Nhưng Đường chủ môn đang thời gian bế quan, đâu có ai dám gặp người?

- Đường chủ môn bế quan thì vẫn còn Chung đại hiệp, Phùng đại hiệp đều là các vị đức cao vọng trọng lão không lẽ không phân biệt được thị phi đen trắng hay sao mà để cho các đệ tử hãm hại tiểu đệ?

- Rất tiếc ta không thể cùng với Mạnh huynh trở lên Thiên Sơn.

- Không sao, tiểu đệ quên hỏi đại ca, vết thương của đại ca có thuyên giảm chút nào chăng?

- Đa tạ Mạnh huynh quan tâm. Bớt nhiều rồi. Ta có thể lên đường được rồi.

- Từ đây xuống vẫn còn nhiều đoạn đường núi khó đi lắm, xin đại ca cẩn trọng.

- Ta biết nhưng không gian nan bằng đường lên đỉnh Nam Cung của Thiên Sơn đâu. Ta cứ đi chậm chậm vừa đi vừa dưỡng thương, bất qua chỉ hơn tháng cũng phải về đến nhà thôi.

Chàng đề nghị:

- Hay là đại ca lấy con ngựa của tiểu đệ mà đi cho mau.

- Huynh đài chỉ có một con ngựa, đưa cho ta rồi huynh đài làm sao?

Chàng mỉm cười:

- Tiểu đệ không bị thương khả dĩ tự mình lên núi được, nếu đại ca không có ngựa chắc lộ trình gian nan hơn tiểu đệ nhiều.

Kim Bích Phong nửa cảm kích nửa hổ thẹn:

- Ta nhận ân huệ của huynh đài đã quá nhiều, đâu dám tự tiện nhận thêm con ngựa nữa?

Chàng buồn bã:

- Kim đại ca, đại ca nói vậy là chưa coi tiểu đệ là bằng hữu, đại ca hiện bị thương chưa thể thi triển khinh công được, nếu gặp bầy dã thú đại ca xoay xử ra sao? Ấy là chưa nói từ đây về tới nhà, lộ trình còn có thể gặp ác nhân làm sao tránh được?

- Ác nhân là ai?

- Một là Lao Siêu Bá, ngoài ra còn có một tên tăng người Thiên Trúc nữa!

- Ta có biết Lao Siêu Bá, y là một đệ nhất cao thủ Suất Bi Thủ còn tên tăng Thiên Trúc là người thế nào?

- Tiểu đệ không biết lai lịch của y nhưng bản lãnh của y còn hơn cả Lao Siêu Bá, tính khí lại cổ quái. Nếu gặp y quả là khó đối phó đó.

Rồi chàng bèn đem việc gặp quái tăng kể cho Kim Bích Phong nghe. Nghe xong y nói:

- À! Có phải y sử dụng Tử Kim Bát và Thanh Trúc Trượng phải không?

- Chính thị, Kim đại ca kiến văn quảng bác biết lai lịch của y chăng?

Kim Bích Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cha ta đã từng cùng người khác đàm luận võ học, người cho biết ở Thiên Trúc trước đây vị võ học đại tông sư ở Na Lan Đà tự là Long Diệp thượng nhân rất được gia phụ tôn sùng. Nghe nói Long Diệp thượng nhân có hai người đồ đệ, huynh đài có lẽ đã gặp một trong hai đồ đệ ấy rồi.

- Lão hòa thượng ấy rất mê võ thuật, dường như y có thâm thái được cả sở trường võ học trung nguyên nữa. Nếu đại ca gặp y thế nào y cũng ép đại ca làm đồ đệ của y.

- Chuyện vui thật, ta làm sao gọi y bằng sư phụ được?

Mạnh Hoa cười nói:

- Sở dĩ đại ca phải gọi y bằng sư phụ vì khinh công của y cực cao, chỉ có cưới con ngựa này đại ca mới có hy vọng thoát khỏi tay quái tăng ấy được. Kim đại ca, xin đại ca đừng khách khí, cứ nhận ngựa của tiểu đệ đi.

Kim Bích Phong vốn đang bị thương ở đùi, trước mặt đường về nhà còn thăm thẳm, kỳ thực trong lòng y cũng có điểm ái ngại, không thể chối từ lòng thành khẩn của chàng, y

đành miễn cưỡng không nở không tiếp nhận bèn tiếp nhận. Rồi y cũng mang những đường nẻo lên Thiên Sơn mà y đã biết chỉ bảo cho Mạnh Hoa. Hai bên trân trọng chia tay.

Mạnh Hoa tiếp tục lên đường trong lòng buồn vui lẫn lộn.

Chàng vui vì cuối cùng Kim Bích Phong cũng đã hiểu rõ chàng, biến thù thành bạn chỉ còn Giang Thượng Vân là còn chưa rõ chàng thôi. Nhưng như vậy cũng là tốt lắm rồi.

Còn buồn cứ như lời Kim Bích Phong nói, bọn đệ tử Thiên Sơn phái vẫn còn coi chàng như cừ địch. Không hiểu lần này lên Thiên Sơn chàng có hóa giải được sự hiểu lầm đáng tiếc ấy không?

- o O o -